

Arrest

nr. 280 076 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Baquba in de Iraakse provincie Diyala tot juni 2015 gelet op (i) de vaststellingen gedaan in zijn Facebook-profiel en zijn vage en tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijf in Jordanië in het verleden, (ii) zijn gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie de laatste jaren in Baquba en in de rest van de provincie Diyala, (iii) zijn tegenstrijdige verklaringen over het moment van zijn vertrek en het feit dat hij de directe aanleiding van dit vertrek zelfs niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, en (iv) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 24 oktober 2016.

Zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal niet in overweging. Tegen deze beslissingen heeft verzoeker geen beroep ingesteld bij de Raad.

Het CGVS verklaarde zijn vierde verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 211 972 van 6 november 2018.

Het CGVS verklaarde zijn vijfde verzoek niet-ontvankelijk. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

In het kader van zijn huidig verzoek geeft verzoeker aan dat hij via een rechtszaak en via DNA heeft kunnen aantonen dat zijn zoon ook biologisch zijn zoon is. Nu zijn ex-partner Z. T. A.-S. - die hij hier in België in 2015 leerde kennen - en hun zoon F. Y. hier zijn erkend, wil hij bij zijn zoontje blijven en wenst hij niet meer van hem te worden gescheiden. Tevens verwijst hij naar de actuele situatie in Diyala, thans onder controle van sjiitische milities, waar het voor hem als soenniet, nog moeilijker leven is dan voorheen. Maar ten gevolge zijn relatie en huwelijk met de vrouw die hij hier in België heeft leren kennen, een sjiitische moslima, vreest hij ook haar familie, zowel als zijn eigen familie. Hij vreest door ofwel zijn eigen familie, ofwel de familie van zijn echtgenote, te worden gedood. Tot slot hekelt hij zijn situatie in België waar hij al meer dan 5 jaar verblijft, geen opvang, geen onderdak, geen medische hulp en geen werk krijgt. Volgens hem heeft zijn zoon, omdat hij erkend is in België, geen recht op Iraakse documenten.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende stukken neer: een kopie van zijn Iraaks paspoort en een brief van zijn Belgische advocaat met het gerechtelijk vonnis waarin zijn vaderschap wordt aangetoond.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Het verwijzen naar artikels/rapporten omtrent o.a. de situatie van soennieten en gemengde huwelijken in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Met zijn verwijzing naar (internet)artikels betreffende de COVID-19-pandemie in Irak, heeft verzoeker niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Irak een zodanig niveau zou bereiken dat hij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

6. Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit Diyala, noch uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn

verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Gelet op het voorgaande is het betoog in het verzoekschrift over de veiligheidssituatie in casu niet dienstig.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij wijst erop dat zij als soenniet een relatie heeft met een sjiiitische vrouw en er uit deze relatie een kind is geboren, waarbij zij documenten heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij de biologische vader is van dit kind. Gezien de verschillen in religie binnen hun relatie wordt deze niet geaccepteerd door hun beider families en is het gegeven dat uit deze relatie een kind werd geboren nog een bijkomend verzwarend element. De verzoekende partij licht nog toe dat zij omwille van de uiteengezette gezinssituatie een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zal indienen.”

In het licht van voormeld betoog stipt de Raad vooreerst aan dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. Er staan tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) geen beroepsmogelijkheden meer open en deze moeten derhalve als vaststaand worden beschouwd. Zoals tevens in de bestreden beslissing en voormelde beschikking uiteengezet,

dienen er vervolgens, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan voorheen.

De commissaris-generaal komt in casu tot het besluit dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in het dossier van de verzoekende partij voorhanden is en hij motiveert:

“Naar aanleiding van uw huidige, zesde verzoek, blijft u uit hetzelfde vaatje tappen en brengt u geen nieuwe elementen aan die alsnog het verlenen van internationale bescherming zouden noodzaken. U verwijst enerzijds naar uw problemen in Diyala als soenniet, en u stelt anderzijds dat u hier in België bij uw kind wil blijven. U heeft zelfs een DNA test laten afnemen om het vaderschap via de rechtbank aan te tonen en te erkennen (zie verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 3 juli 2020, vragen 13 en 19). Echter, allereerst wenst het CGVS op te merken dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat eind 2018/ begin 2019 de relatie met de moeder van uw zoontje is stukgelopen (zie verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 3 juli 2020, vraag 20). De relatie tussen u en uw voormalige partner Z., en de daarmee volgens u gepaard gaande problemen met de respectievelijke families in Irak heeft u overigens eerder al naar voren gebracht en deze elementen werden één voor één reeds beoordeeld naar aanleiding van uw voorgaande asiolverzoeken. Het enige nieuwe element dat u aanhaalt is dat in tussentijd uw biologische band met de zoon van uw ex-partner via een DNA-test en via een vonnis van de rechtbank werd erkend. Echter, het loutere gegeven dat u met uw ex-partner in België samen een zoontje heeft, is een element van loutere privé-aard dat geen band heeft met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en ‘an sich’ niet kan leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus.

Dat u verder zowel door uw soennitische familie, als door uw sjiiitische ex-schoonfamilie bij een eventuele terugkeer zal worden gedood, precies omwille van jullie destijds ‘gemengde’ huwelijk en het feit dat jullie een zoontje hebben, is evenzeer een motief dat bij de vorige verzoeken reeds werd beoordeeld en ongeloofwaardig werd bevonden.

Bovendien is het ook nu opmerkelijk dat u aan de ene kant stelt dat uw eigen familie in Irak u naar het leven staat, terwijl u aan de andere kant aangeeft dat enkel uw zus H momenteel nog in Irak verblijft, dat u om de twee weken met haar contact heeft en dat zij u heeft gewaarschuwd niet terug te keren. Met andere woorden, uw enig nog in Irak verblijvende familielid staat duidelijk aan uw kant en blijkt geenszins de persoon te zijn die u naar het leven staat. Opnieuw blijkt hieruit dat uw verklaringen mbt. de vrees voor uw eigen familie weinig ernstig noch geloofwaardig zijn (zie verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 3 juli 2020, vragen 19 en 21). Dat u tevens door uw ex-schoonfamilie zou worden vervolgd en/of zelfs gedood is een element dat evenmin geloofwaardig werd bevonden naar aanleiding van uw voorgaand asiolverzoeken en waarvoor u actueel geenszins enig nieuw element en/of begin van bewijs aanbrengt. De door u neergelegde stukken kunnen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin ombuigen.

(...)

Wat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Luxemburg betreft, bevestigt dit uw vaderschap van F. Y. Opnieuw, dit vaderschap wordt door het CGVS niet betwist, doch betreft een element dat tot de loutere privésfeer behoort. (eigen onderlijning).

In dit kader herneemt de Raad eveneens volgende gronden van voormelde beschikking:

“5. Het verwijzen naar artikels/rapporten omtrent o.a. de situatie van soennieten en gemengde huwelijken in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.”

De verzoekende partij wijst er ter terechtzitting wederom op dat zij als soenniet een relatie heeft met een sjiiitische vrouw en er uit deze relatie een kind is geboren, dat zij documenten heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij de biologische vader is van dit kind, en dat gezien de verschillen in religie binnen hun relatie deze niet wordt geaccepteerd door hun beider families en het gegeven dat uit deze relatie een kind werd geboren nog een bijkomend verzwarend element betreft.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij verwijst naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing werd geantwoord. De verzoekende partij gaat hieraan voorbij. Zij beperkt zich in wezen tot het voeren van een herhalend betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herformuleert zonder in concreto in te gaan op voormelde motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Waar de verzoekende partij nog toelicht dat zij omwille van de uiteengezette gezinssituatie een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zal indienen, duidt de Raad nog dat dit geheel losstaat van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Dit zijn immers twee onderscheiden procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Dat de verzoekende partij stelt voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging te zullen indienen, wijzigt dat ook niets aan het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES